

Min ven Otus

Jeg traf Otus da jeg fik et nyt job som korrekturlæser i et større bladhus i Pilestræde. Otus var også ny i foretagendet, vi var kommet omtrent samtidig, og måske var det derfor vi fandt sammen.

Otus var mager og markeret og altid cool og stoisk. Otus passede sit arbejder, drak undertiden en hel del når det stak ham, altid uden at det kunne ses. Otus læste tysk og græsk filosofi i sine pauser. Otus elskede at spille, skak såvel som poker eller bare gemen kluns. Otus var en kalkulator — typen der køber to portere ad gangen. Otus var pibe- og cigar-ryger. Hans yndlingsudtryk var: Tænk godt over det! Han burde have været professionel gambler.

I øvrigt var Otus ikke rigtig til at finde ud af, dét havde han vist heller ikke tænkt sig at være. Det var heller ikke fordi jeg var vild med at finde ud af ham, så vi blev meget hurtigt gode venner, selv om skak kedede mig, og jeg var blandt den snes kolleger der blev inviteret til hans fødselsdag, hjemme i hans og hans kones lejlighed i Utterslev.

Det var ved denne lejlighed Otus' hensigt at holde et såkaldt symposium, d.v.s. få arrangeret et kæmpestort diskussionsmøde med alle de udvalgte deltagere, meget specielt udvalgte folk (for Otus tænkte over *alt*) og udelukkende *mænd* — men folk ville hellere bare feste, og derved blev det, til Otus' diskrete ærgrelse. Kyllinger og rødvin forsvandt, adskillige piber blev fyret, mangt og meget blev sagt, og *så* hen imod midnat — kom Otus' store Overraskelse: Vi skulle i kirke. Otus havde chartret Jægersborg Kirke og en organist, og nu skulle vi høre Bach. Taxaerne var bestilt og ville holde foran døren om fem minutter.

Det gjorde de, og kl. 0:00, som Otus' fødselsdag sluttede, sad vi allesammen i Jægersborg Kirke og hørte organistens fuga-spil og blev elskværdigt fulgt til og fra dørs af kirketjenerparret, hvordan de så end har opfattet dén scene — fyrretyve freaks til midnats-messe.

Ved den lejlighed forstod jeg for første gang, at Otus var en stor mand — *in his own right* som man siger. Ingen andre jeg kendte havde kunnet stå som

sponsor for sådan et surprise-show.

Otus' næste træk var at stifte en forening, kaldet Den Private Skakklub, i en stuelejlighed centralt i Byen. Ikke at man nødvendigvis skulle spille skak i klubben, men en lille udvalgt kreds skulle kunne komme der og slappe af eller hidse sig op i hinandens selskab, og der skulle være åbent døgn rundt. Alle medlemmer skulle have specielle klubnavne, opkaldt efter forskellige ugler — som nu 'Otus' — alle nye medlemmer skulle vælges og godkendes af alle efter en særlig ceremoni, og kvinder havde under ingen omstændigheder adgang. Det skulle være et sted, hvor vi mænd kunne slappe af og spille i hinandens velvalgte selskab.

Denne loge fungerede en tid lang, skønt jeg aldrig kom der — jeg tror, jeg savnede det kvindelige islæt for meget. Men Den Private Skakklub var en kendsgerning, indtil Otus efter et par år forlod firmaet fordi han »havde andre planer«.

En af dem var at han, Carsten Grolin og jeg skulle lave en bog om beatmusik (DET VAR I '68, og yndlingspladen de måneder var *Born To Be Wild* med Steppenwolf). Otus var helt oppe som forlægger og producer. Vi holdt mange møder med pibende piber, og Otus engagerede en sagfører til at få rettigheder til forskellige sager. Så vidt kørte showet på skinner.

Men så krakkede det hele økonomisk; rettighederne kunne ikke fås, og Otus trak sig, finansielt hårdt såret, tilbage til provinsen og gik ind i sin fars foderstof-kompagni, kun få måneder efter at en af hans fhv. kolleger var løbet med hans kone eller omvendt. — Otus trak sig tilbage for en tid.

Et års tid efter, måske, kom der pludselig il-telegram fra Otus. Nu i byen igen ... Ny plan: Bestigning af Kebnekaise ... Finde tilbage til den gamle høje nordiske mytologi, den nordiske parallel til den tibetanske ånd ... Kebnekaise som Det Hellige Bjerg hvorover de sidste nordiske ånder og spirits skulle svæve ... Gamle legender om store indsigter vundet på bjergets top ... Afgang i morgen tidlig ... Historisk mission ... Alle udgifter ordner Otus ... Vil tage en uge eller to ... Af afgørende betydning ... Kontakt omgående ... Håber virkelig du —

Og jeg fik ordnet alt og aflyst alle aftaler, og vi tog af sted op igennem Sverige. Der gik 14 timer i tog ... 15 timer i tog ... 16 timer i tog ... Jeg blev sløv, træt, sad og smådøse i min marihuana-rus. Otus talte og talte om den nordiske mytologi og Kebnekaises høje åbenbaringer. Det blev mørkere og mørkere udenfor. Jeg blev i et flash klar over at hvis der overhovedet er noget man kan kalde nordisk mytologi er der ingen grund til at rende

nogen specielle steder hen efter den, den må være overalt eller kunne realiseres overalt. Jeg blev klar over jeg hellere ville være hos min pige end på Kebnekaises top. Jeg blev klar over København var min scene og ville tilbage til den. Fanden ta Kebnekaise!

Paranoia-anfald, og diskussion frem og tilbage i det raslende tog. Vi stod af ét eller andet sted, en stationsby i Nord-Sverige, og gik på diskotek indtil vi kunne få et nattog i den modsatte retning, endnu med adgangsstemplerne på hænderne. Otus smilede flegmatisk og virkede på en sær, rolig måde ligesom tilfreds, selv om jeg havde ødelagt hans trip. Han *ville* ikke fortsætte alene.

Om morgenen kom jeg til at tabe en mærkelig køjesengs-tingest der skulle slås ned over ryggen på ham, og han lavede underlige bevægelser på gulvet, men kom op uden ét ord. Vi skiltes op ad dagen i København, efter at han havde købt udstoppede ugler for alle rejsepengene.

De kommende uger hørte jeg overalt at Otus fortalte, at jeg havde forsøgt at myrde ham med en jernkøjeseng i Sverige og at kun hans trænedede yoga-reflekser havde reddet hans liv.

Der gik endnu et par år, og så kom der på ny telegram fra Otus, Otus '71-udgaven, der bad mig møde sig i en lejlighed i Korsgade. Otus var lige i byen på gennemrejse, boede hos sin tidligere kone og sin gamle kollega, og ville blot stille mig et klart spørgsmål: Om jeg var parat til at stille mig til ubetinget rådighed for et nyt politisk parti for en periode af minimalt to år? Jeg kunne selv bestemme gagen, men skulle bemærke det altså var *ubetinget* rådighed, ikke noget med fyraften. Tænk godt over det! Ja eller nej?

Jeg afslog. Politiske partier var ikke min sag, jeg var i mellemtiden begyndt at skrive og havde altså allerede et job uden fyraften. Et til ville være for meget.

Otus ville så starte sit parti alene.

Sidste gang jeg så Otus var forrige år, da vi pludselig mødtes ud på natten foran Simon Spies' »Kontrær Shop« ved Vesterport Station. Dorthe og jeg kom gående ud med en flaske Bacardi og stødte omgående på Otus, denne gang reinkarneret som taxichauffør, og så cool og mager som nogen sinde — Humphrey Bogart på Vester Farimagsgade. Han fik straks en kunde, så vi fik ikke rigtigt talt sammen.

Men Otus er den type man altid vil møde igen her eller dér. Jeg véd, han en dag vil dukke ud af en codyl gadevrimmel i mørkningen ét eller andet passende sted, altid lige overraskende og uudgrundelig, rolig og behersket og med hovedet fyldt af endnu en vanvittig plan af den slags kun Otus har.

Det haster ikke, men jeg vil indrømme jeg glæder mig til det.

Dan Turèll